

A man with dark hair, wearing a white traditional Thai shirt (Mue) with gold embroidery and a gold necklace, is sitting on the floor. He is looking down at his hands, which are working on a small object. He is wearing gold bangles on both wrists. In the foreground, there are several white roses and some greenery. The background is a green wooden door with gold carvings.

วรชฎา

กลนเกสร
คำสัญญาข้ามภพชาติ

.....ที่มาของเรื่อง “กลืนเงสร”.....

“กลืนเงสร” บทประพันธ์ “วริษฐา” นวนิยาย
ย้อนยุคเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สืบทอดมาจาก “สัตตบุษย์กลืน
บาป” จากความเดิม ไอ้ไม้ทาสพิการของคุณบานเย็นที่
ถูกคุณบานเย็นกับนางอิมทาสคู่ใจสังหารให้ตายไปพร้อมกับ
กับคุณบานชื่นพี่สาวของคุณบานเย็นเอง ด้วยความ
อาฆาตแค้นพยาบาทของไอ้ไม้ทาสพิการ ไอ้ไม้จึง
อธิษฐานขอภพชาติใหม่มาเกิดเป็นคู่กับคุณบานชื่น ขอ
เกิดมาในตระกูลที่สูงศักดิ์ แล้วไอ้ไม้ทาสพิการจึงได้มา
เกิดเป็นฝาแฝดกับคุณบานชื่นและเป็นบุตรของคุณ
บานเย็น คุณบานเย็นตั้งชื่อให้ไอ้ไม้ทาสพิการว่า คุณอิน
ส่วนคุณบานชื่นชื่อคุณจัน

ไอ้ไม้ทาสพิการถึงได้เกิดมาในภพใหม่และทุก
สิ่งเป็นไปตามคำอธิษฐาน หากแต่ความอาฆาตแค้นที่มี
อยู่กับคุณบานเย็นยังคงฝังใจเขาอยู่ คุณอินจึงกระทำทุก
อย่างเพื่อให้คุณบานเย็นต้องเข้าใจตาย แต่เขากลับดึงเอา
คุณพวงทิพย์เข้ามาร่วมแก้แค้นต่อคุณบานเย็น คุณพวง

ทิพย์ไม่รู้ถึงหัวใจของคุณอิน เจ้าหล่อนหลงผิดคิดไปว่า
คุณอินรักเจ้าหล่อนด้วยใจจริงจึงยินยอมพลีกายให้แก่คุณ
อินทั้งที่คุณพวงทิพย์เองก็มีเชื้อมีแถว

เมื่อคุณบานเย็นรับรู้เรื่องราวระหว่างคุณอินกับ
คุณพวงทิพย์มาตลอดจึงขอให้คุณอินออกเรือนกับคุณ
พวงทิพย์เสียเลย เพื่อที่ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่ขัด
เคืองใจต่อกัน คุณอินกลับเห็นช่องทางแก้แค้นคุณ
บานเย็น เขาจึงไม่ยอมออกเรือนกับคุณพวงทิพย์ ซ้ำยัง
ทำร้ายหัวใจคุณบานเย็นจนตรอมใจตาย จากนั้นจึง
หลบหนีไปบวชเพื่อไถ่บาป คุณพวงทิพย์จึงตามไป
วิงวอนขอความรักความสงสารจากพระอิน หากเขา
ปฏิเสธขอบวชไปตลอดชีพ คุณพวงทิพย์น้อยใจจึง
อธิษฐานหากชาติหน้ามีจริงก็จะไม่ขอพูดกับชายใดเลย

แล้วคุณอินกับคุณพวงทิพย์ก็ได้หวนกลับมาพบ
เจอกันอีกครั้งในชาติภพใหม่ แต่ด้วยคำอธิษฐานของ
คุณพวงทิพย์จากอดีตชาติจึงวนกระทั่งมาชาติปัจจุบันที่
เป็นคุณพลับพลึง เจ้าหล่อนจึงชังหน้าผู้ชายทุกคน ไม่

เปิดปากเอ่ยคำใดๆกับชายทุกคน แม้ท่านเจ้าพระยาทอง
ประเสริฐบิดาของเจ้าหล่อนเอง

เหตุการณ์จะเป็นอย่างไร เมื่อคุณพลับพลึงหรือ
อีกนัยก็คือคุณพวงทิพย์ที่ต้องมาพบกันอีกในชาติภพใหม่
คุณหลวงศิริพุทธีหรืออีกนัยก็คือคุณอินจะทำอย่างไร เมื่อ
หัวใจของเขาหลงรักคุณพลับพลึงแต่แรกพบ หากเจ้า
หล่อนกลับไม่มีถ้อยคำใดๆเลยแม้สักคำที่จะเอื้อนเอ่ยให้
เขาต้องชื่นใจ

ฝากด้วยนะคะแฟนฯนิยายทุกๆท่าน “กลืนแสร”
หรือ “สัตตบุษย์กลืนบาป” ภาค3 จบบริบูรณ์แล้วค่ะ

ด้วยความปรารถนาดีจากใจนักเขียน

“วิรัชฐา”

กลืนเงสร 1

“วริษฐา”

พุทธศักราช 2436 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 7 คือ

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์สยาม แห่งราชวงศ์จักรี บ้านเรือนยังคงปลูกกันตามความประสงค์ของเจ้าของเรือน ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักเป็นทรงเรือนไทย สุดแล้วแต่ว่าเรือนไทยแต่ละหลังจะเล็กหรือใหญ่โตก็ตามแต่ฐานะของเจ้าผู้ครองเรือน เรือนใหญ่โตส่วนมากก็จะมีผู้ครองเรือนที่เป็นเจ้าขุนมูลนาย เชื่อกับเรือนของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวลที่ดงามและใหญ่โตราวกับปราสาท อีกทั้งรอบๆ เรือนไทยหลังใหญ่ยังมีเรือนเล็กๆ ที่ปลูกอยู่ด้านหลังของเรือนใหญ่ สำหรับพวกบ่าวไพร่ได้พักอาศัยกัน

เรือนไทยหลังใหญ่นี้ นับว่ามีอายุยาวนานนับร้อยกว่าปีที่ผ่านมา นับแต่สมัยรัชกาลที่ 5 จนจนกระทั่งมาถึงรัชกาลที่ 7 ในอดีตเรือนไทยหลังนี้มีเจ้าของครองเรือนคือท่านเจ้าพระยาบุญศรีกับคุณหญิงเช่า ทั้งสองท่านมีธิดาสาวสวยสองคนก็คือ คุณบานชื่นกับคุณบานเย็น ต่อมาผู้ครองเรือนก็คือคุณบานเย็นต่อจากท่านเจ้าคุณบุญศรี คุณบานเย็นมีบุตรธิดาฝาแฝดหญิงชาย คือคุณ

อินกับคุณจัน และคุณจันก็คือมารดาของคุณหญิงนัมนวลผู้
ครอบครองเรือนไทยหลังนี้ในปัจจุบัน

แสงแดดในยามเช้าตรู่ของวันใหม่ที่ยังคงอ่อนแสง
ระยิบระยับสะท้อนส่องแสงทอดลงมายังคาหลังเรือนไทยหลัง
ใหญ่และงดงามดั่งกับวิมานบนสวรรค์ เสียงใบไม้กิ่งไม้กระทบ
กับกระแสดมที่พัดผ่านมาฟังคล้ายดั่งเสียงเพราะๆของคนตรีที่
แผ่วๆมา อีกทั้งยังเสียงนกร้องเจื้อยแจ้วตามกิ่งไม้ซึ่งอันที่จริงแล้ว
ควรที่ต้องพาหัวใจของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐต้องพาสดชื่นไป
กับเสียงนกร้องและเสียงกิ้งก่าที่ต้องกระแสดม หากแต่ตรงข้าม
ยิ่งได้ยินได้ฟังใจของท่านเจ้าคุณยิ่งต้องหม่นลง เมื่อหัวใจต้อง
หวนหาไปยังคุณพลับพลึงธิดาสาวสวยคนเดียวของท่าน ยิ่งเฝ้า
ครุ่นคิดหัวใจที่เคยเข้มแข็งดุจดั่งหินผาของท่านก็ต้องเปลี่ยนไป
เป็นความอ่อนแอ ทุกข์ระทม

ดวงตาผู้เฒ่าของของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐยังคงเหม่อ
มองไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย แล้วที่สุดก็มีเสียงทอดถอนลม
หายใจยาวนาน อีกทั้งยังใบหน้าที่ประหนึ่งว่าได้เบื่อหน่ายแล้วทุก
สิ่งทุกอย่างบนโลกกว้างใหญ่ใบนี้ของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐ

นั่นเอง ไม่ว่าจะแลมองไปทางใดๆเหมือนทุกสถานที่ข้างมีดมน
จะพูดอะไรออกมาก็ไม่ต่างไปจากน้ำท่วมปาก มันพูดไม่ออก
ได้แต่เก็บกลืนไว้แต่กับอก จนคุณหญิงนึมนวลภรรยาของท่านยัง
ต้องแอบชำเลื่องมองใบหน้าของสามีด้วยใจจวน ดวงตาคู่กลม
จ้องมองใบหน้าสามีอย่างแปลกประหลาดใจ หัวคิ้วขมวดมุ่นเข้า
หากันก่อนเอ่ยเสียงแผ่วๆด้วยเกรงใจขึ้นมา

“คุณพี่มีอันใดไม่สบายใจอยู่รึเจ้าคะ อิฉันแลเห็นคุณพีนั่ง
ทอดถอนลมหายใจอยู่เยี่ยงนี้นานแล้วเจ้าค่ะ”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐยังคงไม่ได้คำใดๆกับคุณหญิง
นึมนวลภรรยาของท่าน หากแต่ส่ายหน้าช้าๆด้วยใบหน้าที่หม่น
เศร้า จนกระทั่งมีเสียงของคุณหญิงนึมนวลเอ่ยถามขึ้นมาอีกด้วย
น้ำเสียงที่แผ่วเบาแต่ดังอย่างเกรงใจ แต่คราวนี้ยังไม่วายเอื้อมมือ
ไปสะกิดที่หัวเข่าของสามีอย่างแผ่วเบา

“คุณพี่ต้องมีสิ่งอันใดที่รบกวนจิตใจอยู่อย่างเป็นแน่แท้
เชียว มีอันใดก็บอกกับอิฉันได้นะเจ้าคะ ยิ่งคุณพี่เก็บงำไว้แต่
เพียงในใจผู้เดียว คุณพีนั่นแหละเจ้าค่ะที่ต้องทุกข์ระทมเพียงผู้

เดี๋ยว อีฉันทันเป็นภรรยาของคุณพี่นะเจ้าคะ ยามใดที่แลเห็นคุณพี่
ทุกข้อฉันทันก็พลอยทุกข์มากยิ่งเสียดว่าคุณพี่ และเมื่อยามใดที่คุณพี่
สุขอันทันก็สุขตามไปด้วยเจ้าคะ”

คุณหญิงนัมนวลเอ่ยคำอ่อนโยน อีกทั้งแวตตาและท่าทีที่
รักใคร่พอต่อสามีอย่างมากล้วนจนทำให้ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐ
ต้องใจหายวาบ คงจริงดั่งคำเจรจาของคุณหญิงนัมนวลในทุกถ้อย
วลี ไม่ว่าจะเป็นยามทุกข์หรือยามสุขท่านก็แลเห็นแต่คุณหญิงนั
มนวลแต่เพียงผู้เดียวที่คอยอยู่เคียงข้างกับท่าน เพราะคุณหญิงนั
มนวลเป็นหญิงที่ควรคู่มาเป็นภรรยาแต่ผู้เดียวของท่าน สองตาของ
ท่านเจ้าคุณจึงไม่เคยเหลียวแลหญิงอื่นใดเลย เว้นเสียจากคุณหญิง
นัมนวลเพียงผู้เดียว จึงถือว่าท่านเจ้าคุณทองประเสริฐจะเป็น
เจ้าพระยาเพียงผู้เดียวที่มีคุณหญิงเคียงกายท่านแต่เพียงผู้เดียว ซึ่ง
ต่างไปจากเจ้าพระยาท่านอื่นๆที่มักมีภรรยาเล็กภรรยาน้อยกันมาก
หน้าหลายตา ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐจึงหันมาส่งยิ้มจางๆให้แก่
ศรีภรรยาก่อนเอ่ยกระไรออกมา

“ฉันทันไม่สบายใจเรื่องแม่พลับพลึงลูกสาวของเรานะแม่
นัมน”

“แม่พลับพลึงของอฉันมีอันใดให้คุณพี่ต้องไม่สบายใจริ
เจ้าคะ อฉันก็แลเห็นว่าแม่พลับพลึงออกเป็นลูกสาวที่ตีพร้อม
เป็นกุลสตรีที่เรียบร้อย และก็ยังไม่สู้สูงส่งกับผู้ใดอีกด้วย”

“มันก็จริงอย่างที่คุณหญิงพุดนั้นแหละ แต่ฉันกำลังคิดว่า
ความเรียบร้อยเป็นกุลสตรีของแม่พลับพลึงออกมีมากเกินไปแล้ว
กระมัง แม่นิมไม่สังเกตบ้างเลยริ แม่พลับพลึงของเรานับแต่เด็ก
จวบเติบโตใหญ่ แม่พลับพลึงของเรายังไม่เคยเจรจากับชายใดเลย
แม้แต่ฉันที่เป็นพ่อของแม่พลับพลึง ยามใดที่ฉันพุดกับแม่
พลับพลึงถึงไม่มีทำที่ว่าจะรังเกียจก็จริง แต่ก็ไม่เคยพุดกับฉันแม่
คำเดียว ทำราวกับว่าฉันเป็นพ่อที่โหดร้าย นำหาวดกลัวเสียจนถูก
ไม่กล้าเจรจาด้วย”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยเสียงอ่อนเศร้า ใบหน้าหม่น
ดวงตามีแว่น้อยใจ ดัดพ้อ หวนคำนึงไปถึงเมื่อครั้งที่พลับพลึง
เริ่มพุดได้ ทุกคนบนเรือนต่างดีใจ เมื่อพลับพลึงจะเอ่ยอะไร
ขึ้นมา หรือเรียกขานบรรดาบ่าวไพร่ แต่พลับพลึงก็มักเรียกขาน
แต่กับบ่าวที่เป็นหญิง หากเป็นบ่าวชายแล้ว พลับพลึงจะไม่เอ่ย

คำใดๆแม้คำเดียว หรือจะเอ่ยชื่อของบ่าวชายคนใดพลับพลึงก็ไม่
เคยเอ่ยถึง

คุณพลับพลึงทำตนคล้ายกับนิทานพื้นบ้านเรื่อง เจ้าหญิง
นกกระจาบ ที่แต่เล็กจวบจนเติบโตใหญ่เป็นสาวก็ยังไมยอมเปิดปาก
พูดกับชายใดเลย

คุณหญิงนัมนวลสะอื้น จริงดั่งกับวาจาของท่านเจ้าคุณ
ทองประเสริฐได้เอ่ยมามาจริง พลับพลึงธิดาสาวสวยคนเดียวของ
นางนับแต่ที่พูดได้เจ้าหล่อนก็มักพูดแต่ผู้หญิงด้วยกัน กับชายแม้
คำเดียวเจ้าหล่อนก็ยังมิได้มีคำเจรจาใดๆออกมาจากริมฝีปากบาง
งามสลิขมพูน้นแม้แต่คำเดียว ไม่เว้นกระทั่งท่านเจ้าพระยาทอง
ประเสริฐผู้เป็นบิดา แม้ทำทมิได้รังเกียจแต่อย่างไร สายตาที่มอง
มายังท่านเจ้าคุณทองประเสริฐยังมากลั่นไปด้วยความรัก
เกราพบุชาเหนือสิ่งใด แล้วเหตุใดเล่าที่คุณพลับพลึงจึงไม่เจรจา
ใดๆต่อผู้ที่เป็นบิดาของเจ้าหล่อน

“จริงสิเจ้าคะ อิฉันเองก็เพิ่งนึกเอ๊ะใจขึ้นมาก็คอนที่คุณพี่
พูดขึ้นมาล่ะเจ้าคะ ทำไมแม่พลับพลึงจึงไม่พูดกับคุณพี่หรือแม่
ผู้อื่นที่เป็นชาย หรือกระทั่งป่าวที่เป็นชาย”

สิ้นคำอันแฝงไปด้วยความกังวลใจจากคุณหญิงนิ่มนวล
คราวนี้ละนางจึงเป็นฝ่ายถอนลมหายใจขึ้นมาอย่างแรงๆบ้าง ท่าน
เจ้าคุณทองประเสริฐไม่ได้คำใดๆกับศรีภรรยาของท่าน ได้แต่นั่ง
ใช้นิ้วมือเคาะลงกับแผ่นกระดานเรือนด้วยดวงตาที่มากไปด้วย
งงงวย

“เอียงนั้นเราต้องกระทำเช่นไรกันเล่าเจ้าคะ แม่พลับพลึง
ลูกสาวของเราจึงพูดกับชายเสียบ้าง”

น้ำเสียงและสีหน้าของคุณหญิงนิ่มนวลเริ่มมีกังวลใจมาก
ยิ่งขึ้น ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐส่ายหน้าช้าๆ ดวงตาคู่เหยี่ยวนกู่
นั้นมีแววกังวลใจไม่น้อยไปกว่าคุณหญิงนิ่มนวล

“กลางที่ฉันก็อาจต้องไปปรึกษาหารือกับท่านเจ้าคุณแสง
ธรรมสหายเก่าของฉันแล้วกระมัง”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ๋ยไปถึงท่านเจ้าคุณแสงธรรม ซึ่งเป็นสหายสนิทของท่าน ก็ด้วยเพราะอุปนิสัยสหายท่านนี้ของท่านมักชอบศึกษาเรียนรู้ในเรื่องธรรมหรือแม้กระทั่งอดีตชาติของแต่ละคน ครึ่งหนึ่งท่านเจ้าคุณแสงธรรมก็ยังเคยดูดวงไปยังอดีตของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐอีกด้วยว่า ในอดีตชาติของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐนั่นก็คือผู้ที่ร่ำรวยมั่งคั่งผู้หนึ่ง มิได้รับราชการเป็นข้าของแผ่นดินเยี่ยงกับชาติปัจจุบัน และยังมีบุตรสาวเป็นฝาแฝดกันอีกด้วย

“ท่านเจ้าคุณแสงธรรมที่ชอบศึกษาธรรมและยังกระทำตนเป็นหมอดูอีกด้วยใช่ไหมเจ้าคะ”

คุณหญิงนัมนวลเอ่ยถามอย่างปลาบปลื้ม ก็ด้วยนางทึ่งในที่ยังปรารถนาให้ท่านเจ้าคุณแสงธรรมช่วยตรวจดวงของคุณพลับพลึงบ้าง ใคร่ปรารถนาฐานันท์ว่าเหตุใดคุณพลับพลึงธิดาสาวสวยคนเดียวของนางจึงซังเพศตรงข้ามนัก ซังถึงกับไม่สบหน้ากับชายใดเลย หรือแม้เจรจาใดๆด้วย

“ใช่แม่นัมน ท่านเจ้าคุณแสงท่านดูหมอเก่งนัก ท่านายทวยทัก ตรวจดวงชะตาแม่นนักเที่ยว”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ๋ยไปถึงสหายนิตของท่าน
ด้วยภาณุมิไ

“เอียงนั้นคุณพี่ช่วยพาฉันไปพบท่านเจ้าคุณแสงสักครั้ง
จะได้ไหมเจ้าคะ ฉันปรารถนาให้ท่านเจ้าคุณแสงช่วยตรวจดู
ดวงชะตาของแม่พลับปลิงสักหน่อย เหตุใดแม่พลับปลิงจึงไม่
เจรจากับชายใดเลย แม้แต่คุณพี่เอง”

คุณหญิงนิ่มนวลเอ๋ยเสียงใส ใบน้ำค่อยคลายกังวลลง
ไปมาก แม้มีหลายบ้านหลายเรือนที่มีธิดามักพึงใจที่ธิดาไม่เจรจากับ
ชายหนุ่ม แต่เพราะที่เรือนของคุณหญิงนิ่มนวลกลับแปลก
ประหลาดไปกว่าเรือนที่มีธิดาสาวผู้อื่นก็ตรงที่ไม่เจรจาแม้แต่บิดา
ของเจ้าหล่อนเอง

“ตกลงแม่นี้ม วันรุ่งเราค่อยออกเดินทางกันแต่เช้าตรู่ ฉัน
เองก็ใจร้อนอยู่ไม่น้อย ยิ่งนับวันแม่พลับปลิงของเรายิ่งแปลก
ประหลาดไปกว่าสตรีทุกนางที่พระนครนี้”

สิ้นคำอับบ่งบอกถึงการขมขอมพร้อมใจให้คุณหญิงนิ่ม

นวลได้ติดตามไปยังเรือนของท่านเจ้าคุณแสงธรรม คุณหญิงน่ม
นวลจึงยิ้มจนแก้มทั้งสองข้างแทบปริก

.....

เสียงไก่ขันในวันรุ่ง ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับ
คุณหญิงน่มนวลต่างก็ได้พากันออกไปจากเรือนแต่เช้าตรู่ตาม
คำมั่นที่กล่าวไว้ให้แก่นัน ร่ำบอบบางของคุณพลับพลึงที่อยู่ใน
ชุดโจงกระเบนเมฆคราม ห่มจันทร์ ซึ่งแต่งกายตามสัปดาห์
โบราณนานมา ร่ำบอบบางค่อยๆ เชื่องกรายมาขึ้นที่ระเบียงเรือน
ดวงตาคู่สวยหวานยังลงทอดยามไกลไปกลางแม่น้ำที่มีเรือของ
ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงน่มนวลนั่งไปด้วย โดยมี
ไอ้เลื่อมทาสชายในเรือนที่มีหน้าที่พายเรือให้ทั้งสองนั่งอยู่นั้น แต่
ก็ยังมัวนั่งผลที่คอยตามไปรับใช้ใกล้ชิดกับคุณหญิงน่มนวล

“เจ้าคุณพ่อกับคุณแม่ท่านจะไปที่ไหนกันรีบๆ ดูท่านทั้ง
สองร้อนรนกันยิ่งนัก จึงพากันออกจากเรือนแต่เช้าตรู่เชยนี้”

ใบหน้างดงามดุจจันทร์เพ็ญหันขวับมาทางด้านหลังที่มี

ทาสสาวซื้อบางหากแต่ตรงข้ามกับร่างของเจ้าตัว ในเมื่อคนที่ซื้อ
บางกลับมีเนื้อตัวไม่ต่างไปจากคุ่มไผ่น้ำที่ตั้งอยู่รอบเรือนเพื่อรอ
น้ำฝนยามถึงฤดูกาล

“บ่าวก็ไม่ทราบดอกเจ้าค่ะ” นังบางตอบเสียงแผ่ว ร่าง
อ้วนกลมเหมือนคุ่มน้ำนึ่งของๆไม่ห่างจากร่างบอบบางที่ขึ้นเกาะ
ลูกกระรกระเบียงเรือนอยู่

“แปลกจริง จะไปที่ไหนก็ไม่เปิดปากบอกสักคำ แม้แต่
ฉันที่เป็นลูกของท่าน”

คุณพลับพลึงยังคงบ่นเสียงแผ่วเบา แล้วก้มหน้าลง
มองนังบางที่ยังคั่งนั้งของๆอยู่เบื้องล่าง

“คุณหนูพลับพลึงมองบ่าว มีอันใดที่จะใช้วานบ่าวก็เอ๋ย
มาเถิดเจ้าค่ะ บ่าวพร้อมจะทำเพื่อคุณหนูทุกอย่างเจ้าค่ะ”

นังบางเอ่ยเสียงอ่อนโยนด้วยจงรักภักดีต่อนายสาวเหนือ
ยิ่งกว่าสิ่งใด ที่ชีวิตนังบางต้องอยู่เย็นเป็นสุข กินอิ่มหน้าสำราญ
เหนือกว่าบรรดาทาสทุกคนในเรือนก็เพราะนังบางได้รับความ
เมตตาจากคุณพลับพลึง ได้อยู่รับใช้อย่างใกล้ชิด นังบาง

ปรารถนาได้กินอะไรแล้วยอมได้ทุกอย่างเมื่อทุกครั้งที่คุณหนู
 พลัปลึงไม่ปรารถนารับประทานอะไรขึ้นมาสักอย่าง นังบางจึง
 อาสากินแทน หรือแม้บางครั้งที่นังบางไม่เอ่ยขอ เพียงใช้สายตา
 มอง คุณพลัปลึงก็ส่งสำหรับอาหารมาให้นังบางกินแล้ว ถือเป็น
 วาสนาปากของนังบางนังทาสสร้างอ้วนเป็นคุ่มผู้นี้ยิ่งนัก

“ฉันอยากลงไปเก็บดอกมะลิในสวนหลังเรือนมาร้อย
 มาลัยนะจ๊ะ บางจะไปกับฉันไหม”

คุณพลัปลึงเอ่ยอย่างเกรงใจ จนนังบางต้องสะดุ้งโหยง
 สุดตัว แล้วอ้าปากตาก้างอยู่เป็นครู่ก่อนเอ่ยกระไรออกมาเมื่อตั้ง
 สติขึ้นมาได้

“ว้าย ตายแล้ว คุณหนูพลัปลึงเจ้าขา ทูนหัวของบ่าว
 เหตุใดจึงพูดเยี่ยงนี้กับบ่าวเล่าเจ้าคะ บ่าวเป็นบ่าวในเรือนของท่าน
 เจ้าคุณบิดาของคุณพลัปลึงนะเจ้าคะ จะเรียกใช้วานทำงานการ
 เมื่อใดก็ยอมได้ทุกเพลาเจ้าคะ”

นังบางก็บ่าวคนหนึ่งที่ออกมีคำเจรจามากยิ่งกว่าบรรดา
 บ่าวคนอื่นๆ แต่ก็เพียงกับคุณพลัปลึงเท่านั้น หากเป็นท่าน

เจ้าคุณทองประเสริฐแล้วนั่งบางก็คงก้มหน้าแล้วถามคำตอบคำ
แต่นี้เป็นคุณพลับพลึง คุณหนูที่แสนใจดีงามทั้งใบหน้าแลหัวใจ
นั่นเองจึงทำให้นั่งบางเคยตัว ไม่กลัวแต่เกรงและรักใคร่แบบ
ทูนหัวทูนเกล้า

“ตกลงว่าจะไปด้วยกันไหมบาง ทำตกอกตกใจอยู่นั้นละ
หรือหิวข้าวขึ้นมาละสิ ถ้าบางหิวข้าวก็ไปหาข้าวกินที่โรงครัว
ก่อนได้นะ แล้วฉันจะตามไปเรียกบางที่โรงครัว”

คุณพลับพลึงเอ่ยอย่างอ่านใจของนั่งบางออก ก็เพราะกิน
เก่ง กินจุ กินได้ทุกเพลานั้นเองร่างของนั่งบางจึงอ้วนขึ้นมาทุกๆ
วัน

“ແໝ ຄຸນູພູລັບປຸລິງລະກື້ ພູດແບບນີ້ບາງກໍ່ອາຍແຍ່ລີ
ເຈົ້າລະ”

นั่งบางตอบอย่างอายๆ ก้มหน้าหุบเอาชายผ้าแถบสี
เทาๆขึ้นมาปิดใบหน้าที่ดำๆ กร้านๆ ทั้งใบหน้าและเนื้อตัวที่
เป็นขุยๆ รอยแตกหากлубที่ลำตัวจะรู้สึกว้าเหว่กร้านเหมือนสา
ดำข้าวนั่นเอง

“งั้นบางก็ไปหาข้าวที่โรงครัวกินก่อนได้เลยนะ” คุณพลับพลึงบอกอีกอย่างเข้าใจคนอ้วนที่ย่อมหิวบ่อย

“บ่าวยังไม่หิวดอกเจ้าคะ คุณหนูพลับพลึงไปเก็บดอกมะลิได้เลยเจ้าคะ ประเดี๋ยวบ่าวจะเตรียมกระเช้าหว่ายไปใส่ดอกมะลิด้วยเจ้าคะ”

นังบางบอกแล้วยิ้มหน้าระรื่นจนแลเห็นฟันดำๆหลายๆซี่ในปาก และที่ฟันต้องดำหมดปากก็เพราะนังบางมักชอบเคี้ยวหมากอยู่เป็นประจำนั่นเอง คุณพลับพลึงยิ้มอ่อนโยนตอบนังบางก่อนเดินนำหน้านังบางก้าวลงไปที่กระไดเรือน

.....

“นั่นคุณหนูพลับพลึงเธอจะเดินไปไหนหรือยายอ่อน มีนังบางเดินตามหลังเธอไปด้วย”

ไอ้ทวนบ่าวชายได้เฝ้าตามกับยายอ่อนที่เป็นทาสวัยชรากคนหนึ่งเรือน

“ไม่รู้ไว้ย ไอ้ทวน เอ็งอยากรู้ก็ไปถามกับคุณหนูพลับพลึง เธอเองสิวะ ว่าเธอจะไปไหน”

ยายอ่อนกระแทกเสียงบอกขณะที่มือก็ยังจับ
 สากกะเบือโซลกน้ำพริกเสียงดังสนั่นลั่นโรงครัว ดวงตาคู่เขียว
 ย่นจ้องมองใบหน้าที่กำลังร้านของไอ้ทวนอย่างเจ็บแค้นใจ ให้ไป
 ขึ้นคั่นมะพร้าวมันยังมีท่าทีรือเหมือนคนจี้คร้านสันหลังยาว ไอ้
 สันหลังยาวๆแบบนี้มันน่าฟ่องให้ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐสั่งไอ้
 โหดมันใช้หว่ายฟาดลงกลางหลังมันนักเทียว ยายอ่อนคิด แต่ก็ดู
 เหมือน ไอ้ทวนเองยังอ่านแววตาของยายอ่อนออกจึงเอ่ยพร้อม
 กับเสียงหัวเราะขึ้นมาว่า

“ยายอ่อน ทำมองหน้าฉันเยี่ยงนี้ คงคิดฟ่องท่านเจ้าคุณ
 ลงโทษฉันละสิ ใครๆเขาต่างก็รู้จักกันทั่วคຸ່งน้ำกันละว่าท่านเจ้า
 คุณท่านเคยลงสั่งโทษใครเสียเมื่อใด มีก็แต่ยายอ่อนนั่นที่คอยพูด
 ข่มขวัญบรรดาเหล่าไพร่ด้วยกันให้ต้องหวาดกลัวในอำนาจของ
 ท่านเจ้าคุณทองไปเสียเอง”

ไอ้ทวนได้คำพร้อมกับเสียงหัวเราะ ยายอ่อนจึงส่งก้อน
 ให้อย่างนึกเจ็บใจ แค้นใจที่ไอ้ทวนมันรู้เท่าทัน

“เอ็งไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องพูดกับข้านะไอ้ทวน เก่งจริง
 เอ็งก็ไปถามคุณหนูพลับพลึงเธอสิวะ ว่าเธอกำลังจะไปไหน”

ยายอ่อนย่อนเข้าให้ ไอ้ทวนสายหน้าแต่กลับกลืนหัวเราะ

“พูดถึงคุณหนูพลับพลึงนี่เธอก็แปลกๆนะยายอ่อน”

“คุณหนูพลับพลึงของข้าเธอแปลกอย่างไรวะไอ้ทวน พูด
ดีๆนะเอ็งไม่งั้นเจอสากกะเบือฟาดหน้าเอ็งหน้าແກແນ่”

ยายอ่อนไม่พูดเพียงปาก หากแต่ยกสากกะเบือขึ้นสูง
หมายจะฟาดลงที่ศีรษะของไอ้ทวนทาสที่ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ บังอาจ
นินทานาย

“ยายอ่อนก็เอาสากกะเบือลงก่อนสิ ฉันก็แค่จะพูดว่า
คุณหนูพลับพลึงเธอแปลกตรงที่ไม่เคยพูดกับผู้ชายคนใดเลย
แม้แต่ท่านเจ้าคุณที่เป็นคุณพ่อของเธอนะสิ”

สิ้นคำอันเป็นความจริงที่เกี่ยวกับคุณพลับพลึง ยายอ่อน
เองถึงกับนั่งตาลอยไปลอยมาอย่างใช้ความคิด จริงดั่งกับคำของ
ไอ้ทวนทุกคำ คุณหนูพลับพลึงก็พูดได้นี่นะ ไช้คนใบ้เสียที่ใด ที่
กับคุณหญิงนิมมวล หรือแม้กระทั่งบ่าวไพร่ที่เป็นหญิงคุณ
พลับพลึงเธอเจรจาด้วยคำที่อ่อนหวานทุกๆคำ

“มันก็จริงอย่างที่เอ็งพูดละวะไอ้ทวน คุณหนูปลับพลิง นับแต่ที่เกิดมาจวบจนเป็นสาวเยี่ยงทุกวันนี้ คำน้อยเธอก็ไม่เคย เจรจากับผู้ชายคนใดเลยสักคน”

ยายอ่อนว่า พลังนั่งตาลอยครุ่นคิดของแกต่อไปเรื่อยๆ หรือคุณปลับพลิงเธอซึ่งหน้าผู้ชายทุกคนบนโลกใบนี้ แล้วเหตุอันใดกันเล่าที่เธอต้องขังผู้ชายด้วย เกิดมาเธอก็ยังไม่เคยเจรจากับ ชายใดเลยสักคำ แล้วจะมีเหตุอันใดที่ต้องโกรธเคืองกับชายจนไม่เจรจาด้วย ยิ่งครุ่นคิด ยายอ่อนก็ยิ่งงงงวยใจมากยิ่งขึ้น

“ยายอ่อน ยายอ่อนพอรู้ไหม ว่าเพราะอะไรคุณหนู ปลับพลิงเธอจึงขังผู้ชายเสียทุกคน ทั้งที่ยังไม่เคยมีผู้ชายคนใดเลยที่มาสร้างความเจ็บช้ำหัวใจให้เธอนะ” ไอ้ทวนถามอีก ยายอ่อนส่ายหน้าก่อนตอบ

“ข้าก็ไม่รู้ว่าจะตอบเอ็งอย่างไรเหมือนกันวะไอ้ทวน คุณหนูปลับพลิงเธอแปลกจริง แปลกประหลาดไม่เหมือนกับ หญิงสาวทั่วไป ไม่เอ่ยคำเจรจากับชายใดเลย แม้เจ้าคุณพ่อของเธอ”

ยายอ่อนตอบแล้วถอนหายใจยาว พาให้ไอ้ทวนไอ้ทาส
แสนซื่อต้องมาพลอยถอนลมหายใจยาวตามไปด้วย

“ไอ้ทวน” พอยายอ่อนนี่กะไรขึ้นมาได้จึงเอ่ยเรียกชื่อไอ้
ทวนขึ้นมาดั่งๆ ไอ้ทวนสะดุ้งโหยง มองหน้ายายอ่อนแล้วเอ่ย
ขึ้นมาว่า

“มีอะไรหรือยายอ่อน เรียกฉันสะดุ้งเทียว ตกอกตกใจ
หมด”

“เอ็งไปขึ้นมะพร้าวให้ข้าประเดี๋ยวนี้เลย ข้าต้องใช้ทำ
กะทิแกง”

สิ้นคำสั่งจากยายอ่อน คราวนี้ไอ้ทวนเลยต้องหัวเราะหึๆ
ก่อนคลานหายไปจากโรงครัว และรีบก้าวเดินไปในสวนหลัง
เรือนไทยเพื่อไปขึ้นต้นมะพร้าวตามคำสั่งของยายอ่อน

////////////////////////////////////

กลืนเกลศ 2

“วริษฐา”

เมื่อเรือของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐได้มาเทียบท่าที่
 ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนไทยของท่านเจ้าคุณแสงธรรม ไอ้เลื่อมทาสรู้
 ใจของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐจึงโยนเชือกเส้นใหญ่ขึ้นบนศาลา
 ท่าน้ำแล้วมันจึงกระโดดขึ้นศาลาตามไปด้วย จากนั้นก็ก้มหน้าก้ม
 ตาผูกเชือกที่โยนขึ้นมากับหัวสะพาน ก่อนเอ่ยคำใดต่อท่านเจ้า
 คุณทองประเสริฐและคุณหญิงนิ่มนวล

“เชิญท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงขึ้นมาบนศาลาได้แล้ว
 ขอรับ” ไอ้เลื่อมบอกอย่างมั่นใจ ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับ
 คุณหญิงนิ่มนวลจึงค่อยๆ ก้าวขึ้นมาบนศาลาท่าน้ำ และนั่งผลทาส
 สาวอีกคนที่ตามมารับใช้ก็ได้ก้าวตามขึ้นมาแต่ก็ไม่ลืมกระจาด
 ผลไม้จากในสวนที่เตรียมมาเป็นของฝากของกำนันเหมือนทุกครั้ง
 ที่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวลมาเยี่ยมเรือนของ
 ท่านเจ้าคุณแสงธรรม

“ประเดี๋ยวเอ็งสองคนรอข้ากับแม่นี่มอยู่ที่ศาลาท่าน้ำนี่กัน
 ก่อนนะ ข้ากับแม่นี่จะขึ้นเรือนท่านเจ้าคุณแสงกันเพียงสองคน”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐบอกแก่บ่าวทั้งสองด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ ใบหน้าเฉยชา

“แล้วข้าวของพวกนี้เล่าเจ้าคะ จะไม่ให้บ่าวช่วยหิ้วขึ้นไป
บนเรือนดอกหรือเจ้าคะ”

นั่งผลตามเสียงแผ่วอย่างผู้ที่รู้ถึงหน้าที่ตนเอง เป็นบ่าวก็
และยังเป็นบ่าวที่อยู่รับใช้ใกล้ชิดด้วยจึงควรกระทำหน้าที่ของบ่าว
อย่างดีที่สุด นั่งผลพุดพลงดวงตาคู่กลมยังมองไปยังกระຈาดที่ใส่
ผลไม้มากอย่างมากมายที่มีทั้งมะม่วง มะพร้าว กล้วย ขนุน

“เอ็งไม่ต้องหิ้วขึ้นไปดอกนั่งผล ประเดี๋ยวข้าจะหิ้วขึ้น
ไปเอง กระຈาดก็ไม่ใหญ่โตอะไรมากนัก”

คุณหญิงนิ่มนวลบอกน้ำเสียงอ่อนโยนบ่งบอกไปถึงน้ำใจ
อันแสนงามของนาง นั่งผลจึงพยักหน้าช้าๆ แล้วนั่งก้มหน้ามอง
พื้นกระดานศาลาท่าน้ำนิ่งๆ ในขณะที่คุณหญิงนิ่มนวลได้หิ้ว
กระຈาดผลไม้ก้าวเดินร่างสูงใหญ่ของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐไป
อย่างเงียบๆ นั่งผลจึงค่อยๆ เยใบหน้าขึ้นมองร่างอวบๆ ของ
คุณหญิงนิ่มนวลที่อยู่ในชุดโจงกระเบนลายเม็ดแดงสีเขียว ห่ม

สไบสีส้มคงงามสมวัยของท่าน และไม่ต่างไปจากท่านเจ้าคุณ
ทองประเสริฐที่อยู่ในชุดเรียบง่ายกางเกงขาวสีกดำ และสวมเสื้อ
สวมคอสีน้ำตาลเข้มดูสง่าสมกับฐานะและตำแหน่งอาชีพการงาน
ของท่าน

“ไอ้เลื่อมเอ็งรู้ไหมวะ ว่าท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงท่านมาที่
เรือนของท่านเจ้าคุณแสงด้วยเรื่องอันใด”

พอร่างนายทั้งสองคือท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับ
คุณหญิงนิ่มนวลก้าวหายขึ้นไปบนกระไดเรือนของท่านเจ้าคุณ
แสงธรรม นั่งผลทาสสาวที่ใคร่ปรารณารู้เรื่องของนายจึงเอ่ย
กระซิบกระซาบกับไอ้เลื่อมทาสชายขึ้นมาทันที ดวงตาดูๆลันๆ
ด้วยปรารณารู้เรื่องนายอย่างรุนแรง

“นั่งผล นี่เอ็งกำลังจะเสือกอยากรู้อยากเห็นเรื่องของนาย
อีกแล้วนะเอ็ง”

ไอ้เลื่อมตะคอกนั่งผลเสียงเข้ม ทั้งยังทำตาขวางๆเข้าไป
หน้านั่งผลเสียอีก นั่งผลจึงยิ้มเหี้ยๆก่อนหยิบชายผ้าแถบสีหม่นๆ
ขึ้นมาบังหน้าด้วยหลบอาย

“ข้าก็แค่อยากรู้เฉยๆ ทำไมเอ็งต้องคุ้ยด้วยเล่าไอ้เลื่อม”
 นางผลถามด้วยท่าทีที่เหนียวอาย เมื่อแลเห็นอีกฝ่ายรู้เท่าทัน

“หุบปาก เรื่องของนาย เอ็งกับข้ามันก็แค่ป่าวในเรือน”

ไอ้เลื่อมตะคอกอีก แล้วลุกพรวดก้าวหนีหน้านางผลก้าว
 ลงไปที่เรือ ไปหลบนอนในเรือเสียดังคิดว่าที่ต้องมาทนฟังคำถาม
 ที่เป็นอันตรายแก่ไพร่เยี่ยงไอ้เลื่อมและนางผลเอง เพียงเพราะนาง
 ผลเป็นคนที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องของนายมากจนเกินไปนั่นเอง

.....

“หิวอะไรมาฝากเสียมากมายเล่าคุณหญิงน่ะ”

เสียงของท่านเจ้าคุณแสงธรรมเอ่ยพร้อมกับรอยยิ้มอัน
 มากไปด้วยไมตรี เมื่อแลเห็นท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับ
 คุณหญิงนัมนวลที่กำลังหิวกระจาดผลไม้ก้าวขึ้นมาบนเรือน

“ก็ผลละหมากรากไม้ในสวนของดิฉันเองเจ้าค่ะท่านเจ้า
 คุณ”

คุณหญิงนิ่มนวลบอกเสียงอ่อนโยน พลางวางกระจาด
ผลไม้ไว้ตรงหน้า พร้อมกับยกมือขึ้นมาพนมไหว้ด้วยท่าทีที่แสน
สุภาพอ่อนโยนต่อท่านเจ้าคุณแสงธรรม และท่านเองก็รับไหว้
คุณหญิงนิ่มนวลพร้อมกับรอยยิ้มอันมากล้นไปด้วยไมตรี

“เออท่านเจ้าคุณทองจะไม่เอ่ยอะไรกับฉันสักคำดอกก็
เอาแต่นั่งยิ้มอยู่นั่นแหละ”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมหันหน้าไปทางท่านเจ้าคุณทอง
ประเสริฐพร้อมทักทายเพื่อนรักเพื่อนสนิทของท่าน อีกฝ่ายจึงยิ้ม
ตอบก่อนเอ่ยอะไรขึ้นมา

“คิดถึงสิ ฉันจะให้ไอ้เลื่อมมันพายเรือมาจนถึงเรือน
ของท่านเจ้าคุณแสงริ”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยหยอกเย้า ก็ทั้งสองต่างพบ
กันอยู่เป็นประจำที่กระทรวง

“เออพบปะหน้ากันอยู่ประจำ ยังคิดถึงกันอยู่อีก ขอบ
น้ำใจนะท่านเจ้าคุณทอง ฉันเองก็คิดถึงท่านเจ้าคุณทองอยู่ด้วย

เหมือนกัน ว่าจะไปหาที่เรือนอยู่พอดี แต่ท่านเจ้าคุณทองก็โผล่มาที่เรือนฉันเสียก่อน”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมเอ่ยพลางหัวเราะพอกพ้อใจจนดวงตาที่เรียวเล็กยิ่งเรียวเล็ก ก็ใจของท่านเจ้าคุณแสงธรรมเองกำลังคิดหาเพื่อนเล่นหมากลุกอยู่พอดี

“อู๊ย ทั้งสองท่านต่างมีใจตรงกัน อันฉันก็คงไร้ความหมายใดๆสิเจ้าคะ”

คุณหญิงนิ่มนวลเอ่ยอย่างนี้ก็น้อยใจขึ้น ทั้งสองเจ้าคุณจึงหันมามองหน้าคุณหญิงนิ่มนวลแล้วต่างส่งยิ้มอย่างเอื้ออาทรให้แก่คุณหญิงนิ่มนวลด้วยกันทั้งสอง

“อย่าเพิ่งได้น้อยอกน้อยใจไปเลยแม่นิ่ม ฉันกับท่านเจ้าคุณทองพบหน้ากันที่ไรก็มักหยอกเข้ากันเขื่องนี่อยู่เป็นประจำ ไหนๆแม่นิ่มกับท่านเจ้าคุณทองมาถึงเรือนฉันแล้ว ดื่มน้ำชาจากฝั่รงด้วยกันไหม ท่านเจ้าคุณอาทิตย์ท่านไปประเทศฝั่รงมาเลยซื้อมาฝาก”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมว่าพลางยกกาดม้น้ำทองเหลืองที่
บรรจุน้ำชาจากต่างประเทศเทใส่ถ้วยน้ำชาอีกสองใบก่อนส่ง
ให้แก่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวล ทั้งสองรับมา
ดื่มแล้ววางถ้วยน้ำชาลงกับพื้นกระดานเรือนด้วยท่าที่สุภาพ
อ่อนโยน

“วันนี้ท่านเจ้าคุณธรรมอยู่เรือนผู้เดียวดอกกริ” ท่านเจ้าคุณ
ทองประเสริฐชวนคุยทันทีหลังจากที่วางถ้วยน้ำชาลงกับพื้น
กระดานเรือน

“อยู่คนเดียว แม่พุ่มก็ไปเยี่ยมพ่อแม่ที่เสนา เห็นว่าจะอยู่
กับพ่อแม่สักวันสองวันถึงกลับเรือน”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมเอ่ยไปถึงคุณหญิงพุ่มภรรยาของ
ท่านด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“คุณหญิงพุ่มก็คงคิดถึงเรือนเก่าที่เคยอยู่กับพ่อแม่แน่ละ
ท่านเจ้าคุณ” ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยเสียงราบเรียบ หาก
อ่อนโยน

“เออ! หนาก็มาถึงเรือนชานฉันแล้ว ฉันมั่นใจว่าท่านเจ้าคุณทองกับคุณหญิงนี้ต้องมีธุระกับฉันแน่ๆ มีอันใดที่ว้ามาเถะนะ อย่ามัวเกรงอกเกรงใจกันอยู่เลย เราก็สหายเก่าแก่กันมาแล้วนะท่านเจ้าคุณทอง”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมเอ่ยเสียงอ่อนคล้ายเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายได้เอ่ยความในใจของทั้งสองขึ้นมา เพียงแค่สบหน้ากับท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับศรีภรรยาแล้วคนที่อยู่ในสติในธรรมนั่งสมาธิสวดสวดมนต์อยู่เป็นประจำจึงอ่านแวตาและสีหน้าของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงน่มนวลได้ออก

“ขอบน้ำใจนะท่านเจ้าคุณแสงที่ถาม เยี่ยงนั้นฉันไม่เกรงใจละนะ ที่ฉันกับแม่นึ่มมาจนถึงเรือนชานของท่านเจ้าคุณแสงก็เพราะอยากให้ท่านเจ้าคุณแสงช่วยตรวจดูดวงชะตาแม่พลับพลึงลูกสาวฉันนะ”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยเสียงอ่อนละห้อย ทุกเพลามาเมื่อครั้งใดที่หัวใจต้องครุ่นคิดไปถึงธิดาสาวสวยคนเดียวของท่านแล้ว ใจมันเศร้าเหลือที่จะเศร้า ก็ด้วยท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเองก็ยังปรารถนาสนทนากับธิดาสาวสวยของท่านบ้าง ปรารถนา

ใช้ถ้อยคำเป็นสื่อให้พลับพลึงได้ล่วงรู้ถึงความรักความห่วงใยที่
บิดาคนหนึ่งได้มีต่อบุตรสาว แต่นี่แม้ยามใดที่พลับพลึงป่วยไข้
ขึ้นมาท่านเจ้าคุณทองประเสริฐจึงเอ่ยถามเจ้าหล่อนด้วยความ
ห่วงใย หากแต่อีกฝ่ายกลับนิ่งเงียบทำราวกับไม่ได้ยินคำห่วงใย
ใดๆจากบิดา จึงเป็นความเจ็บปวดลึกๆจากผู้ที่เป็นบิดา

“ดูเหมือนว่าท่านเจ้าคุณทองก็เคยให้ฉันตรวจดวงชะตา
ของแม่พลับพลึงมาหลายเพลมาแล้วนี่”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมเอ่ยเสียงอ่อนโยน ยิ้มปากกว้างจน
หนาวกระดูก

“ใช่เจ้าค่ะ คุณพี่ทองเคยให้ท่านเจ้าคุณแสงช่วยตรวจดู
ดวงชะตาของแม่พลับพลึงมาหลายเพลมาแล้ว และท่านเจ้า
คุณธรรมก็ตรวจดูดวงแล้วว่าแม่พลับพลึงเกิดมาวาสนาดีนัก จะ
ได้คู่ครองที่สมน้ำสมเนื้อ เป็นชายที่ดีเลิศคนหนึ่งในพระนคร แต่
ที่อิจฉากับคุณพี่ทองมาในครั้งนี้ก็ปรารถนาให้ท่านเจ้าคุณแสงช่วย
ตรวจดูว่า เหตุใดแม่พลับพลึงถูกสาวของอิจฉากับคุณพี่จึงไม่เคย
ได้พบเจอใดๆกับผู้ชายแม้แต่คนเดียวนับแต่พูดได้เจ้าค่ะ”

คุณหญิงนั้นนวลพยายามรวบรวมคำอันเกี่ยวข้องกับคุณ
พลับพลึงออกมาเป็นถ้อยคำอย่างแสนยากลำบากใจนัก ก็เพราะ
คุณพลับพลึงผิดแปลกประหลาดไปกว่าสตรีทั้งโลก สตรีอาจ
ชิงชังเพศตรงข้ามได้ ชังจนไม่ปรารถนาเจรจาด้วยหรือแม้มอง
หน้า หากแต่กลับคุณพลับพลึงแล้วเจ้าหล่อนกลับผิดแปลกไป
กว่าสตรีนางอื่นๆ ตรงที่ไม่สบหน้าและเจรจาใดๆต่อผู้ที่เป็นบิดา
แม่เพียงคำเดียว

“แม่พลับพลึงชังหน้าผู้ชายทุกคน แม้แต่ฉัน ที่เป็นพ่อ
ของแม่พลับพลึงเจ้าหล่อนยังชังหน้าจนแม่ไม่เจรจาด้วยสักคำ
หรือแม้สบหน้ากันก็ยังไม่เคย”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอยขึ้นมาบังด้วยใบหน้าและ
น้ำเสียงที่หม่นเศร้า คนที่เป็นบิดาก็ยอมปรารถนาเจรจากับผู้ที่
เป็นบุตรี ปรารถนาถามถึงทุกข์สุข ถามด้วยรักและห่วงใย

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมถึงกับสะอึก ถึงท่านเองจะไม่เคยมี
บุตรสาว หากมีแต่บุตรชายเพียงคนเดียว คือคุณหลวงฉกรรจ์
แต่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐก็ยังเจรจากับว่าคราเรื่องราวทั้ง
ส่วนตัวและเรื่องการทำงานอยู่ด้วยเป็นประจำ ฟังๆเรื่องราวของธิดา

สาวสวยคนเดียวของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวล
ก็นึกแปลกใจประหลาดใจนัก

“มีด้วยที่ท่านเจ้าคุณ ที่บุตรไม่เจรจาต่อบิดานั้น ทำราว
กับโกรธแค้นชิงชังกันมาแต่อดีตชาติ”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมยังคงเอ่ยถามกับท่านเจ้าคุณทอง
ประเสริฐไปเรื่อยๆ สมองก็ยังหวนคิดไปถึงคุณพลับพลึง หรือที่
ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยขึ้นมานั้นคือความจริง ก็เพราะทุก
ครั้งที่ท่านเจ้าคุณแสงธรรมกับคุณหญิงพุ่มไปเยือนเรือนของท่าน
เจ้าคุณทองประเสริฐก็ยังไม่เคยได้สนทนาใดๆกับคุณพลับพลึง
เลยแม้คำเดียว มีก็แต่คุณหญิงพุ่มของท่านนั่นเองที่ยังเคยได้
เจรจากับคุณพลับพลึงบ้าง ถิ่น้อยคำ แต่ก็ยังถือว่าได้เจรจาคำ
ด้วยกัน ท่านเจ้าคุณแสงธรรมครุ่นคิดวางใจนิ้วมือเคาะลงที่พื้น
กระดานเรือนของท่าน

“นับแต่ที่แม่พลึงกลับเกิดมาจากท้องของแม่นิ่ม และแต่
เล็กจวบจนเติบโตใหญ่เพียงคำเดียวแม่พลึงก็ยังไม่เคยพูดจา
ใดๆกับฉันเลยแม้คำเดียว จริงๆนะท่านเจ้าคุณแสง ฉันไม่ได้มา
เอ่ยคำมดเท็จใดๆต่อท่านเจ้าคุณ และนี่ก็สิ่งที่ทำให้ฉันร้อนใจยิ่ง

นัก คนที่เป็นพ่อ รักลูก ห่วงใยลูกเสมอมา ปราบปรามดีต่อลูกก็หวังได้ยินลูกเรียกคำว่าพ่อสักคำ แต่แม่พลับพลึงกลับไม่เคยมีคำว่าพ่อหลุดออกจากปาก หากแม่พลับพลึงเป็นไปฉันจะไม่คิดอะไรเลยแม่ปลายนี้ว”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐยังคงระบายความในใจของท่านออกมาด้วยร้าวรานใจ ดวงตาคู่ที่หยวนเริ่มหม่นลงอย่างเศร้าใจ น้อยใจระคนกัน

“ฉันเชื่อแล้วว่าท่านเจ้าคุณทองพุฒมาทั้งหมด รอฉันสักประเดี่ยวนะ ฉันขอเข้าไปตรวจดูดวงชะตาของแม่พลับพลึงอีกสักครั้ง คราวนี้ฉันจะดูให้ละเอียดมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม”

สิ้นคำจากท่านเจ้าคุณแสงธรรม ร่างสูงใหญ่ของท่านก็ได้ลุกขึ้นยืนพร้อมกับก้าวหายเข้าไปในห้องพระของท่าน หายไปนานสักครู่จึงก้าวออกมาพบหน้ากับท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวลที่นั่งรออยู่ด้วยใจที่ร้อนรน

“ดวงชะตาของแม่พลับพลึงลูกสาวของอิฉันเป็นอย่างไร บ้างเจ้าคะท่านเจ้าคุณแสง”

เสียงของคุณหญิงนัมนวลเอ่ยถามอย่างร้อนรน ดวงตาคู่
 เที่ยวย่นเปี่ยมไปด้วยความรักและความห่วงใยและไม่ต่างไปจาก
 ดวงตาของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐอีกเช่นกันที่มีต่อคุณ
 พลับพลึงธิดาสาวสวยคนเดียวของทั้งสอง

“แม่พลับพลึงต้องเจรจากับชายที่เป็นเนื้อคู่กับเจ้าหล่อน
 เสียก่อนผู้ใด และก่อนท่านเจ้าคุณทองอีกด้วย แม่พลับพลึงมีทั้ง
 ความรักและความแค้น น้อยใจอยู่กับชายผู้หนึ่งแต่ในอดีตชาติ
 จนถึงกับตั้งสัตย์อธิษฐานไม่ขอเจรจากับชายใดเลย” ท่านเจ้าคุณ
 แสงธรรมพูดไปเรื่อยๆตามที่ได้ตรวจดวงชะตาของคุณพลับพลึง
 มา เป็นดวงชะตาที่แปลกจริง ไม่เหมือนกับสตรีนางใด คุณ
 พลับพลึงรักและห่วงใย ห่วงอาทรระคนกับความโกรธแค้น
 น้อยใจอยู่กับบุรุษเพศผู้หนึ่งมาแต่อดีตกาลในชาติภพเก่าก่อน

“โอ แม่พลับพลึง เหตุใดจึงยอมให้ความโกรธความแค้น
 ในอดีตชาติต้องเกาะกุมหัวใจตัวเองจนมากมายถึงเพียงนี้”

คุณหญิงนัมนวลก้มหน้าปล่อยหยดน้ำตารินไหลออกจาก
 ดวงตาคู่โศก พร้อมกับหยิบเอาผ้าซับหน้าที่อยู่กับชายพกที่เห็น
 ไว้ที่เอวขึ้นมาซับน้ำตา ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐชำเลื่องมองศรี

ภรรยาของท่านแล้วพาลถอนหายใจยาวก่อนหันหน้าไปเอ่ยอะไร
กับท่านเจ้าคุณแสงธรรมต่อ

“ไม่มีหนทางใดๆเลยที่ท่านเจ้าคุณแสง ที่ทำให้แม่
พลับพลึงของฉันทะความโกรธ ความแค้นใดๆต่อชายในอดีตชาติ
ของหล่อน”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยถามเสียงอ่อนละห้อยไม่
ต่างไปจากใบหน้าท่านเลย ท่านเจ้าคุณแสงธรรมส่ายหน้าช้าๆ
อย่างเศร้าๆ

“อย่างที่ฉันทันใจต่อท่านเจ้าคุณทองไปแล้วนั้นละ ต้องรอ
ให้แม่พลับพลึงได้พบกับชายผู้นั้นเสียก่อน จากนั้นฉันทเองก็ยังไม่
แน่ใจด้วยเช่นกันว่า แม่พลับพลึงจะยอมเจรจากับชายผู้นั้นด้วยริ
ไม่ ความอาฆาตแค้น น้อยใจของแม่พลับพลึงที่มีต่อชายหนุ่มผู้
นั้นช่างมากล้นยิ่งนัก”

ถึงการที่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวล
ได้มาพบกับท่านเจ้าคุณแสงธรรมในครั้งนี้ เหมือนไม่ได้ช่วย
อะไรต่อท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเลย เมื่อคุณพลับพลึงยังคง

เหมือนเดิม ไม่สนทนากับบิดาเยี่ยงเดิม แต่ก็ยังดีตรงที่ได้รู้ถึงเหตุว่าเพราะเหตุใดคุณพลับพลึงจึงชังผู้ชายทุกคน ชังจนแม้ไม่ปรารถนาเจรจาใดๆด้วย แม้แต่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐผู้ที่เป็นบิดาของเจ้าหล่อน

ทว่าความหวังของท่านเจ้าคุณทองประเสริฐกับคุณหญิงนิ่มนวลก็ยังไม่เจือจางหายไป อาจต้องเฝ้ารอชายผู้นั้น ชายที่เคยสร้างความเจ็บช้ำหัวใจตั้งเป็นตราบาปทิ้งไว้กับหัวใจของคุณพลับพลึงนับแต่อดีตชาติจวบจนชาติปัจจุบัน

“อาเถิดนะท่านเจ้าคุณแสง ฉันก็ขอขอบน้ำใจที่ช่วยตรวจดวงชะตาแม่พลับพลึงให้ฉันกับแม่นิ่ม ถึงแม่พลับพลึงยังไม่เจรจากับฉันเยี่ยงกับบิดาและบุตรเรือนอื่นๆ แต่ที่พอได้รับรู้ถึงเหตุที่แม่พลับพลึงไม่เจรจากับชายใดๆฉันก็คงทำใจ และรอคอยสักวันหนึ่งชายผู้นั้นที่เคยสร้างรอยอาฆาตไว้กับแม่พลับพลึงได้หวนกลับมาพบกับแม่พลับพลึงอีกสักครั้ง”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเอ่ยเสียงอ่อนละห้อย แล้วหันหน้าไปสบตาเศร้าๆกับคุณหญิงนิ่มนวลก่อนเอ่ยกระไรขึ้นมา

“แม่นิ่มเรากลับเรือนเรากันก่อนเถิดนะ เกรงใจท่านเจ้าคุณแสง

อีกอย่างตะวันใกล้จะลาขอบฟ้าแล้วด้วย ประเดี๋ยวไอ้เลื่อมมันจะ
พายเรือลำบากเสียอีก ยามค่ำคืนยังมีคอยู่ด้วย”

“เจ้าคะ เอ็งนั่นท่านเจ้าคุณแสงเจ้าคะ อิฉันกราบลากลับ
เรือนก่อนนะเจ้าคะ”

คุณหญิงนิ่มนวลหันไปเฝ้ากับท่านเจ้าคุณแสงธรรมพลาง
ยกมือขึ้นพนมไหว้ด้วยท่าทางที่อ่อนโยนสมกับที่เป็นคุณหญิง

“เดินทางสวัสดิภาพนะท่านเจ้าคุณทอง แม่นิม”

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมกล่าวกับคุณหญิงนิ่มนวลด้วย
น้ำเสียงที่สุภาพอ่อนโยนพลางยกมือขึ้นพนมรับไหว้ แล้วจึงหัน
มาส่งยิ้มอันมากไปด้วยไมตรีให้แก่ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐ
สหายรักของท่าน

“ฉันลากลับก่อนละนะท่านเจ้าคุณแสง”

ท่านเจ้าคุณทองประเสริฐเฝ้าก่อนก้าวลงจากเรือนของ
ท่านเจ้าคุณแสงธรรมไปพร้อมๆกับคุณหญิงนิ่มนวลโดยที่มีร่างสูง
ใหญ่ของท่านเจ้าคุณแสงธรรมก้าวตามไปส่งจนถึงศาลาท่าน้ำ

ท่านเจ้าคุณแสงธรรมยื่นมองเรือของท่านเจ้าคุณทอง
ประเสริฐที่มีไอ้เลื่อมพายให้นั่งไปไกลจนลืบทา จากนั้นจึงก้าว
กลับมายังเรือนของท่านเอง

////////////////////////////////////